

07-10-2010

<http://risu.org.ua/ua/index/blog/~Komunikator/38270/>

Три людські долі в «Трьох історіях Галичини»

Вчора у Львові, у «Кінопалаці» на пл. Театральній відбулася прем'єра фільму «Три історії Галичини» і його цілком можна віднести до такого напрямку як кінодокументалістика. В рамках проведення Єкуменічного соціального тижня, який вже втретє організований Інститутом єкуменічних студій УКУ, цей фільм зробив відповідне враження на глядачів. Адже не так часто ми можемо сьогодні побувати на демонстрації саме українського, ще й до того документального фільму.

Кілька років автори фільму Ольга Онишко та Сара Фаргат подорожували Галичиною і записували спогади тих, хто пережив нелегкі роки Другої світової війни. Треба віддати належне авторам фільму за вміння знайти такі три історії, які би справді показали Галичину в той період різносторонньо і крізь призму трьох родин – єврейської (на прикладі науковця Аарона Вайса), української (на прикладі 90-літньої львів'янки Ольги Ільків) та польської (на прикладі ксьондза Станіслава).

Добротна кінозйомка та музичне оформлення цього фільму дали змогу сприйняти цей історичний матеріал мовби на льоту, не завантажуючи пам'ять певними датами та фактами (що властиво історії).

Якщо Аарон Вайс зміг вижити кілька років у напівтемному підвалі разом зі своїми рідними під час німецької окупації м. Борислава на Львівщині, то це свідчило про силу їх духа і віри доброту в своїх сусідів-українців, яким згодом теж довелося допомогти. На екрані перед нами розгорнулася також драматична історія української жінки Ольги Ільків, яка пройшла 15-літнє горнило концтаборів і довгу розлуку зі своїми сином та донькою, яких поради віддали до дитячого будинку. Та в її очах, як і в погляді Аарона Вайса помітна невимовна жага до життя та іскорка радості, тому що вони пізнали ціну земного життя, коли різні окупанти експериментували над їхніми долями і намагалися змусити їх жити за своїми законами. Лише почувши наживо на екрані розповіді двох згаданих осіб, можна вкотре переконатися в жорстокості та цинізмі нищівних ідеологій 20 століття – нацистської та комуністичної. Окремий історичний сюжет розгортається в розповіді польського ксьондза Станіслава, який до сьогодні служить настоятелем сільського костелу неподалік Перемишля. Він з допомогою двох старших жіночок відкриває перед нами сюжет протистояння між українцями і поляками на закінчення війни і до якого безглуздя таке протистояння призводило. Та найбільше враження виникає з приводу того, що польський священник сприяє відновленню української

церковці, яку поляки трохи понищили, а також впорядковує з допомогою місцевої громади цвинтар полеглим воякам. Сьогодні ще не все так просто на фоні історичного порозуміння між нашими обома народами, та все ж ксьондз Станіслав, не будучи дипломатом чи якимось міністром, показав, що таке порозуміння, і його можна будувати саме в такий спосіб...

Я міг би вказати ще на низку цікавих моментів цього фільму, та це, мабуть, буде нецікаво для тих, хто його захоче подивитися в майбутньому. Хотілося б лише пригадати прості і зрозумілі слова Ольги Ільків, які вона сказала у своїй промові після презентації фільму: «Кожен народ прагне свободи і ніхто не має права її забрати...».

www.risu.org.ua

Авторське право на матеріали Релігійно-інформаційної служби України захищається законом.

Вони можуть бути використані повністю чи частково лише за умови посилання на РІСУ. У разі використання їх в Інтернеті — обов'язкове гіперпосилання на risu.org.ua